

[Ib Christensen]

på inflationsbålet og gør det yderligere attraktivt at anbringe pengene passivt i stedet for aktivt. Regeringen fører altså den stik modsatte politik af den, der skal til, hvis vi skal have renten bragt ned.

Værdistigningsafgiften er også jeg skeptisk over for, men vi har ikke set den endnu. Hvis den bliver en beskatning i salgsleddet, bliver den overvæltet på priserne og får ikke en prisdæmpende virkning, og hvis den får det marginale omfang, der er tale om, får den i øvrigt næppe større betydning – hvis den overhovedet kommer, det må man efterhånden sætte spørgsmålstegn ved. Det, vi derimod ved, er, at regeringen fortsat har som politik at neddæmpe den løbende jordbeskatning, og det er den stik modsatte vej af den, der skal til.

Hr. Kjelgaard klagede over, at opsparringen var for lille, og det hænger sammen med den problematik, jeg just var inde på, at det er så meget mere profitabelt at bygge en velstandsknop på sit hus fremfor at købe aktier eller sætte pengene i bank eller sparekasse eller investere i egen erhvervsvirksomhed. Folk gør det, der privatøkonomisk er gunstigst for dem, men som samfundøkonomisk er vanvid, og som er ødelæggende for erhvervslivets konkurrenceevne og for beskæftigelsen. Derfor er den rigtige vej at gå at føre en sådan ændret politik på jord-, ejendoms- og boligområdet, som jeg her har nævnt, ved aftrapning af ejerboligsubsidier og stop for jord- og ejendomsspekulationen. Det er den rigtige vej at gå i stedet for at lave nogle selektive opsparingsbegunstigelser, som alligevel kommer dem til gode, der har størst opsparringsevne, og måske er det også mange gange en opsparring, som alligevel ville finde sted.

En anden faktor, der er med til at holde vores høje renteniveau, er det, som vi så sent som i går i folketinget diskuterede, og som et flertal går ind for: den enorme udstedelse af statsobligationer på meget favorable vilkår, der gør, at de almindelige obligationskurser bliver trykket med den følge, at renten stiger. Det gør man, fordi man har et enormt statsfinansielt underskud, som man så søger at neutralisere ved hjælp af denne enorme inden- og udenlandske optagelse af statslån, bl. a. ved statsobligationsudbud. Men resultatet bliver, at folk køber disse statsobligationer i stedet for at bruge pengene til erhvervs-

investeringer eller i stedet for at anbringe dem i noget, der skaber beskæftigelse, og så har vi den situation, at det, man søger at fremme med den ene hånd ved at have et stort statsfinansielt underskud, ødelægger man med den anden hånd gennem denne enorme lånoptagelse.

Derfor må vi også se på de offentlige udgifter, hvor vi jo har stillet spareforslag, og vi må se på en anden form for i højere grad at hente offentlige indtægter, nemlig en jordbeskatning, der ikke har de negative virkninger, som skatten på arbejde og den hårde momsbeskatning har.

Endelig er det blevet fremhævet af ministeren, at det er nødvendigt at have den høje rente af hensyn til vores betalingsbalanceunderskud for at stimulere erhvervsvirksomhederne til at tage lån i udlandet til finansiering af vores import. Dertil må vi igen sige, at det stiller vores valutapolitik i søgelyset, for når vi fører en valutapolitik, der i realiteten fører til, at vores krone løbende bliver opskrevet ved at være bundet til D-marken – og det bliver ikke bedre med det nye EMS-system, hvis eller når det træder i kraft – betyder det, at importen til dette land kunstigt bliver gjort billig, fordi de »stærke« danske kroner kan købe noget mere, end den reelle økonomiske værdi betinger. Det betyder, at vores eksport af varer og tjenesteydelser bliver fordyret, fordi udenlandske potentielle købere af danske varer og tjenesteydelser med deres valuta må betale så meget mere, fordi den danske valuta er så dyr. Derfor straffer vi eksporten og belønner importen gennem den valutapolitik, man fører, og man skaber ved denne akavede valutapolitik en motivering for at holde dette høje renteniveau. Da er det, vi peger på en kronefrigivelse som den rigtige mulighed, men naturligvis ledsaget af en følgelovgivning, der kan tage højde for de ellers mulige inflationære virkninger af en kronefrigivelse, og her vil en jordreform som et helt centralt punkt dæmme op for den inflationære udvikling.

Spørgsmålet om selektive kreditordninger har været nævnt. Det advarer vi imod, for i samme omfang som man gennem skibskreditordninger, gennem billige lån til håndværk og industri, fiskeri, landbrug, boligbyggeri, egnsudvikling osv. laver disse selektive ordninger, vil det generelle renteniveau, som alle andre må indstille sig på, bliver højere.